

РЕШЕНИЕ

№ 494

гр. Плевен, 20.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XIII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Красимир М. Димитров

при участието на секретаря ПЕТЯ СП. КАРАКОПИЛЕВА
като разгледа докладваното от Красимир М. Димитров Административно
наказателно дело № 20214430201610 по описа за 2021 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе предвид
следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО е по реда на чл. 59 ал. I от ЗАНН.

Постъпила е жалба от страна на ***, с ЕГН: ***** от *** против
наказателно постановление № 21-0938-001938 от 04.08.2021 г. на *** Сектор
„Пътна полиция“ към ОДМВР – Плевен, с което на основание чл. 53 от ЗАНН
и чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложил на *** административно наказание –
глоба в размер на 200 лв., лишаване от право да управлява МПС за срок от 6
месеца и на осн. Наредба № Из-2539 на МВР се отнемат общо 10 точки, за
извършено нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

За така установеното нарушение на жалбоподателя *** е съставен акт,
въз основа на който е издадено и обжалваното наказателно постановление.

Недоволен от издаденото наказателно постановление е останал жалбоподателят, който го обжалва в срок.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се явява лично и с процесуален представител В.К. от АК – гр. Плевен. Последният моли съда да отмени наказателното постановление по изложените в жалбата съображения.

За ответната страна по жалбата ОД на МВР - Плевен, редовно и своевременно призована, представител не се явява.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му, и справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, **ДОПУСТИМА Е.**

Разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА.**

Наказателното постановление е издадено въз основа на Акт за установяване на административно нарушение с бланков ГА № 388501 от 13.03.2021 г., съставен от актосъставителя *** на длъжност полицейски инспектор при РУ – Долни Дъбник към ОДМВР – гр. Плевен.

В хода на съдебния процес от събраните писмени доказателства и показанията на разпитаните - свидетел и актосъставител се установи по безспорен и несъмнен начин, че жалбоподателят е извършил нарушението подробно описано в АУАН-а, а именно:

На 13.03.2021 г. в 09:37 часа в *** посока село Градина до № 37 управлява товарен автомобил „***“, с рег. № ***, като водача не представя СУМПС и КТ към него. Неползва обезопасителен колан по време на движение. Не е включил светлини за движение през деня или къси светлини. Управляваният от водача автомобил е с прекратена регистрация от 28.01.2021 г. – чл. 143, ал. 15 от ЗДвП/не пререгистрирано МПС/автомобила не е регистриран по надлежния ред.

За извършеното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е била образувана пр. преписка № 2951/2021 г. по описа на РП – гр. Плевен.

С постановление за отказ да се образува наказателно производство от 27.07.2021 г., мл. прокурор *** е прекратила пр. преписка № 2951/2021 г. по описа на РП – гр. Плевен. Същата е постановила препис от постановлението, ведно с копие от материалите по преписката да се изпратят на ОДМВР – гр. Плевен, Сектор „Пътна полиция“, с оглед преценка за ангажиране на административно наказателната отговорност на жалбоподателя ***.

***ът на Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – гр. Плевен, след запознаване с постановлението за отказ да се образува наказателно производство от 27.07.2021 г. на РП – гр. Плевен е издал настоящото наказателно постановление № 21-0938-001938 от 04.08.2021 г. за извършено нарушение по чл. 145, ал. 1 от ЗДвП.

Съдът намира, че при съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени всички изисквания, визирани в разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН.

АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - описано е нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, посочени са дата и място на извършване на деянието, както и нарушените законови разпоредби и нормите, въз основа на които са определени санкциите.

В случая не са налице формалните предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административно наказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административно наказателното производство против него.

Съгласно разпоредбата на чл.37, ал.1 ЗАНН, актове за установяване на административни нарушения могат да съставят длъжностните лица посочени изрично в съответните нормативни актове или определените от ръководителите на ведомства, организации и др., на които е възложено приложението или контрола по приложението на съответните нормативни

актове.

Според разпоредбата на чл. 189, ал. 1 ЗДвП, актовете за установяване на административни нарушения по този закон се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в същия.

Кои са тези служби се определя от Министъра на вътрешните работи съгласно чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и това са служителите на “Пътна полиция” на Сектор КАТ към съответните Областни дирекции “Полиция”, съответно подведомствените им Районни полицейски управления.

Тези служители са оправомощени по закон - чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 52, ал. 1, т. 15 от ЗМВР да осъществяват контрол по безопасността на движението по пътищата, техническата изправност на МПС и др.

В случая АУАН е съставен от полицейския служител *** и в същия е отразил, че заема длъжността полицейски инспектор при РУ – Долни Митрополия, т.е. той е длъжностно лице от съответната служба за контрол при посоченото полицейско управление по смисъла на ЗДв.П и в този смисъл съдът счита, че се явява компетентно според чл. 37, б. “а” от ЗАНН длъжностно лице.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Дава се вяра на показанията на свидетелите *** и *** От тях се установяват мястото на извършване на нарушението, както и че към момента, когато жалбоподателят е бил спрян за проверка. След извършената по служебен път дистанционна справка е установено и че превозното средство не било регистрирано. На мястото на извършване на проверката е установена самоличността на водача на МПС-то и срещу него е съставил акта за установяване на административно нарушение.

Съдът дава вяра на показанията на свидетелите *** и *** същите са подробни, последователни и вътрешно непротиворечиви, в тях свидетелите

изясняват обстоятелства, които непосредствено са възприели като очевидци в хода на извършената проверка. Не се установяват и основания, по които свидетелите да се счита за предубеден или заинтересовани от изхода на делото.

От справка за нарушител/водач за жалбоподателя *** се изяснява, че същият е правоспособен водач на МПС, с налични 23 контролни точки и притежава СУМПС, издадено на 30.11.2021 г. и валидно до 19.11.2021 г.

От Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи се установява, че АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, които са действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

Административно-наказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

От **обективна страна** по делото по категоричен начин се доказва, че на посочените в наказателното постановление време и място – На 13.03.2021 г. в 09:37 часа в *** посока село Градина до № 37 управлява товарен автомобил „****“, с рег. № ***. Следователно той е бил водач на МПС по смисъла на § 6, т. 25 от допълнителните разпоредби на ЗДвП и е годин субект на вмененото му във вина административно нарушение, тъй като съгласно чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП отговорността за извършеното нарушение се носи от водача на превозното средство.

Доказва се по делото на следващо място, че управляваният от *** не е бил надлежно регистриран.

С разпоредбата на § 2, т. 4 от допълнителните разпоредби на Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства е дадена легална дефиниция на понятието регистрация, което

представлява *административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение, включващо идентификацията на превозното средство и издаването на табели с регистрационен номер*. Към датата на извършване на нарушението – 13.03.2021 г., процесният товарен автомобил „***“, с рег. № *** не е разполагал с такова административно разрешение, поради което правилен е изводът на административно-наказващият орган, че МПС-то не е било надлежно регистрирано.

Този извод се прави от събраните по делото доказателства, като от показанията на свидетелите *** и *** изцяло кредитирани от съда, се установи, че по време на проверката е извършена справка в информационната система на МВР, при която са установили, че управляваният от жалбоподателя товарен автомобил „***“ не е имал изискуемото административно разрешение да участва в пътното движение.

Нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е формално и с факта на привеждането в движение по пътищата, отворени за обществено ползване, на моторното превозно средство, което не разполага с административно разрешение да участва в движението, нарушението е било довършено от обективна страна.

От **субективна страна** деянието е извършено виновно от жалбоподателя и при форма на вината пряк умисъл.

Към момента на извършването му той е формирал в съзнанието си представа относно проявлението в обективната действителност на всички елементи от състава на нарушението, но въпреки това е пристъпил към неговото извършване. Съзнавал е, че е привел в движение моторно превозно средство, като е боравил с уредите му за управление и се е придвижвал по пътното платно с него. Формирал е съзнание и че то не е било регистрирано.

Последното обстоятелство беше изяснено по делото по категоричен начин от показанията на свидетелите очевидци *** и *** от които се установи, че при проверката жалбоподателят е признал пред полицейския служител, че знае, че автомобилът е бил закупен от майка му месец декември 2020 г., но не може да каже, защо не е прехвърлен в КАТ, за да му бъдат

редовни документите.

При тези факти се прави извод, че жалбоподателят е извършил деянието при формирана представа, че с привеждането на товарния автомобил в движение неизбежно ще наруши обществените отношения, уреждащи условията и реда за регистриране на моторни превозни средства, а деянието му е виновно извършено.

Относно съставомерността на деянието, съдът счита, на първо място, че само по себе си, жалбоподателят дори да не е уведомен от собственика на товарния автомобил, че превозното средство не е регистрирано, то това не изключва вината на наказания.

Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, а такова предвиждане относно административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП липсва.

В тази връзка дори и жалбоподателят да не е бил уведомен от собственика, че процесното МПС не е бил регистрирано, то той е могъл и е бил длъжен да формира съзнание относно този факт.

Бил е длъжен съгласно изричната разпоредба на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, която вменява в задължение на водачите да управляват по пътищата, отворени за обществено ползване, само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани. Следователно, той е бил длъжен да се поинтересува дали чуждото моторно превозно средство е било регистрирано, а бездействието не е извинително. Не се установяват и никакви пречки той обективно да е могъл да получи тази информация от собственика на МПС-то. Всички тези съображения се излагат единствено принципно, за да се изясни, че обстоятелството дали наказаният е бил уведомен от собственика, не предопределя извода относно наличието или липсата на вина. В настоящия случай съдът приема, че жалбоподателят е бил уведомен, а деянието е извършено при пряк умисъл.

При доказано извършване на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя, съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е приел, че

извършеното деяние не представлява маловажен случай на административно нарушение.

За да бъде деянието маловажен случай, то трябва да представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. Тази преценка се прави с оглед липсата или незначителността на вредни последици или на други смекчаващи обстоятелства, които обаче винаги представляват конкретни факти от обективната действителност и поради това тяхното съществуване следва да бъде установено по делото, както и по какъв начин тяхното проявление се отразява върху степента на обществена опасност. Следва да се посочи, че нарушението, за извършването на което е санкциониран жалбоподателят, е формално.

Законодателят е предвидил административно-наказателната отговорност в тези случаи да се реализира след самия факт на извършване на деянието, без необходимост от настъпване на някакъв допълнителен вредоносен резултат.

По тези съображения съдът намира, че обстоятелството, че не са настъпили вредни последици, не води до маловажност на процесния случай, тъй като и обикновените случаи на нарушения от този вид разкриват същата степен на обществена опасност.

Обстоятелството, че в постановлението за прекратяване на наказателното производство прокурорът е приел, че извършеното деяние е малозначително по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК, не означава, че то задължително следва да бъде квалифицирано и като маловажен случай на административно нарушение по чл. 28 от ЗАНН.

При изследването на степента на обществена опасност на деянието и на дееца съдът приема, че те не са по-ниски в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Този извод следва от обстоятелството, че при процесната проверка от страна на полицейските служители, наред с конкретното деяние, предмет на настоящото производство, са били установени още четири нарушения на правилата за движение, извършени от жалбоподателя. Процесното нарушение не може да се определи като изолирана проява на водач, който стриктно спазва правилата за движение.

Отчете се и значението на обстоятелството, че деянието е извършено при най-тежката форма на вината – пряк умисъл, при формирано съзнание за неизбежното увреждане на защитаваните обществени отношения. По тези съображения съдът приема, че нарушението разкрива степен на обществена опасност, типична за този вид деяния, поради което то не представлява маловажен случай.

За така извършеното от жалбоподателя административно нарушение съгласно разпоредбата на чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е предвидено административно наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 6 до 12 месеца и административно наказание „глоба“ от 200 до 500 лева.

При определяне на размера на наказанието съдът следва да вземе предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя по аргумент от чл. 27, ал. 2 от ЗАНН.

В конкретния случай административно-наказващият орган е наложил наказания „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 6 месеца и „глоба“ в размер на 200 лева. И двете наказания са индивидуализирани в минималния предвиден за всяко от тях размер, който според съда напълно съответства на степента на обществена опасност на деянието и на дееца, съобразявайки и младата му възраст, което обстоятелство съдът отчита като смекчаващо. Правилно е определена и приложимата в случая санкционна разпоредба.

Настоящото производство е образувано по жалба на наказаното лице, поради което и съдът не би могъл да влошава положението му. Следователно не е допуснато нарушение нито при определянето, нито при индивидуализацията на наложените наказания.

По тези съображения съдът намери жалбата за неоснователна, а наказателното постановление за законосъобразно и правилно, поради което същото следва да бъде потвърдено.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1, изр. 1, предл. първо от

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло наказателно постановление № 21-0938-001938 от 04.08.2021 г. на *** Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – Плевен, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложил на ***, с ЕГН: ***** от *** административно наказание – глоба в размер на 200 лв., лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца и на осн. Наредба № Из-2539 ан МВР се отнемат общо 10 точки, за извършено нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, като **ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд – Плевен в 14 дневен срок, от получаване на съобщението от страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____